

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 264)

Feb (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 84)

23. ஜ்ஞேயம் பதாத்வநோ ரூபம் ஜாக்ரத பாஹ்ய இந்த்ரிய க்ரம:

பாஹ்ய இந்த்ரியாணாம் தமஸாபி பூதே விபவே ஸதி

24. அந்த:கரண வ்ருத்திர்யா ஸம்ஸ்கார பரிசேஷிணீ

ஸா ஸ்வப்ந இதி விஜ்ஞேயா பதபாவே ஸுஷுபிதகா

பொருள் – விழிப்பு நிலையில் அந்தந்த வெளி இந்த்ரியங்கள், தங்களுக்கென்றுள்ள விஷயங்களை அறிகின்றன. அத்தகைய வெளி இந்த்ரியங்கள் இருளால் மூடப்படும்போது (அதாவது உறக்க நிலை), அவை தங்களுடைய சக்தியை இழந்துள்ளன. அந்த நேரத்தில், அந்தகரணம் விழித்துக்கொண்டு, முன்பு ஏற்பட்ட பழக்கங்களின் காரணமாக இயங்கியபடி உள்ளது. அந்தகரணத்தின் செயல்பாடும் நிற்கும்போது, ஆழ்ந்த உறக்க நிலை ஏற்படுகிறது.

25. தமஸாநாபி பூதஸ்ய ஸத்த்வஸ் தஸ்ய விபச்சிதா:

பாஹ்ய அந்த:கரணஸ்தாயா வ்ருத்தேருபரமே ஸதி

26. சுத்தஸத்த்வ ப்ரஸாதஸ்ய ஸந்ததிஸ் துர்ய ஸம்ஜ்ஞிதா

ஏவம் சதுர்விதே மார்கே நிர்திஷ்டே அஸ்மிந் பதாபிதே

27. துர்ய வர்ஜம் ஸுஷுப்த்யாதிரசுத்தம் பஜதே கதிம்

மாயாதி சஷிதிபர்யந்தா யோக்தா புவநபத்ததி:

பொருள் – யார் ஒருவனுடைய மனமானது இருள் என்னும் அறியாமையால் மூடப்படாமல் உள்ளதோ, யாருக்கு ஸத்வகுணம் நிரம்பி உள்ளதோ, அவன் தனது வெளி இந்த்ரியங்கள் மற்றும் அந்தகரணம் ஆகியவற்றை அசைவற்ற நிலைக்குக்

கொண்டு சென்று, சுத்தஸத்வ நிலையை எட்டுகிறான். இதுவே துரியம் என்ற நிலையாகிறது. இப்போது உரைக்கப்பட்டதே நான்கு நிலைகளின் வரையறை ஆகும். இந்த நான்கில், துரியம் தவிர்த்து மற்ற மூன்று நிலைகளும் அசுத்தமான ஸ்ருஷ்டி நிலைகள் ஆகும். இந்த ஜகத்தின் நிலைகள் மாயை என்பதில் தொடங்கி ஸம்ஹாரம் என்பதில் முடிகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 264)

இவ்விதம் ஜீவாத்மாக்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் செல்வதைக் கூறும் வரிகள் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை; என்றாலும், ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும், ப்ரளயகாலத்தில் எவ்விதம் இருப்பார்களோ அது போன்று, தங்களுடைய ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், தஹராகாசத்தில் உள்ளபோது, தங்களுடைய அனைத்துவிதமான துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு உள்ளனர் என்று ச்ருதி கூறுகிறது; இந்த அடையாளமே, தஹராகாசம் என்பது பரப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று கூறுவதற்குப் போதுமானதாகும்.

மேலும், இங்கு ப்ரஹ்மலோகம் என்பது, அந்தச் சொல்லைப் பிரித்தால் கிடைக்கும் பகுதிகளை ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் கொண்டதாகவே உள்ளது (அதாவது “ப்ரஹ்மலோகம்” என்பதை “ப்ரஹ்ம + லோகம்” என்று பிரிப்பதன் மூலம், “ப்ரஹ்மமாகிற லோகம்” என்னும் பொருள் தருகின்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் கிடைக்கிறது). இந்தச் சொல்லானது, இந்தவிதத்தில் (தஹராகாசம் என்ற லோகத்தையே ஜீவாத்மாக்கள் அடைகிறார்கள். ப்ரஹ்மமே அடையப்படும் லோகமாக உள்ளது. ஆகவே ப்ரஹ்மமே தஹராகாசம் ஆகும் என்னும் விதத்தில்) தஹராகாசத்தைக் குறிக்கிறது என்பதாலேயே ஸுத்ரகாரர், “லிங்கம் ச” என்று அருளிச்செய்தார்; ஆகவே இங்கு வேறு எந்தவிதமான அடையாளங்களும் அவசியம் இல்லை. இங்கு பூர்வமீமாம்ஸையில் உள்ள நிஷாத ஸ்தபதி ந்யாயத்தின் அடிப்படையில், “ப்ரஹ்மலோகம்” என்ற சொல்லை ஒரு முழுச் சொல்லாக எடுத்து,

ஆறாம் வேற்றுமையில் பொருள் கொள்ளாமல், ஸாமாநாதிகரணத்தில் பொருள் கொள்வதே உசிதமாகும்¹.

அல்லது, சாந். (8-3-2) - அஹரஹர் கச்சநய: - ஒவ்வொரு நாளும் சென்று - என்ற வாக்கியத்தின் பகுதியானது, ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது ஜீவாத்மாக்கள் ஸத் என்பதிடம் சென்று வருவதைக் கூறவில்லை என்றும் பொருள் கூறலாம். இதற்கு மாறாக (அதாவது இவ்விதம் ஸத் என்பதிடம் செல்கிறது என்று கூறுவதற்கு மாறாக), அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் எப்போதும் அந்தராத்மாவாகவும், உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகவும் உள்ள தஹராகாசத்திடமே சென்று வருகின்றன என்று கூறலாம்; அதாவது எப்போதும் அங்கு (தஹராகாசம்) சென்றபடி உள்ளபோதிலும், அதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல் உள்ளதால், அதனை அடைவதில்லை என்று கருத்து. அதாவது, பூமியின் அடியில் தங்கப்படுதையல் உள்ளது என்று அறியாமல் எவ்விதம் அதன் மீது பலமுறை நடந்தபடி உள்ளார்களோ அதே போன்று ஆகும் என்று கருத்து.

அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ள தஹராகாசத்திற்கு அடிக்கடி சென்றபோதிலும், தாங்கள் அதனால் வழிநடத்தப்படுகிறோம் என்று அறியாமலேயே உள்ளனர் என்பதாலும், இந்த தஹராகாசம் உயர்ந்த ப்ரஹ்மமே என்றாகிறது. வேறு ச்ருதி வாக்கியத்தில் கூட, அந்தராத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது, தன்னால் நியமிக்கப்படுவதும், தனக்குள் வசிப்பதும் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களால் அறியப்படாமல் உள்ளது என்று கூறுதைக் காணலாம்; இதனை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தரோ யம் ஆத்மா வேத ந யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யாரை ஆத்மா அறியதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவை உட்புகுந்து நியமிக்கிறானோ - என்றும், ப்ரு. (3-7-23) -

¹ ப்ரஹ்மலோகம் என்பதை ஆறாம் வேற்றுமையில் கொள்ளும்போது “ப்ரஹ்மத்தினுடைய லோகம்” என்ற பொருள் வரும். இவ்விதம் கொள்ளாமல், “ப்ரஹ்மமாகிற லோகம் = அந்த லோகமே ப்ரஹ்மம் ஆகும்” என்று பொருள் கொள்வதே உசிதம். அதாவது, பூர்வமீமாம்ஸையில்(6-1-51) - நிஷாதஸ்தபதி - என்று கூறும்போது, “நிஷாதராக உள்ள ஸ்தபதி” என்று பொருள் கொள்வது போன்றே இங்கும் கொள்ள வேண்டும். விரிவுக்கு அஞ்சி இதனை மேலும் விளக்கவில்லை.

அத்ருஷ்டோ த்ரஷ்ட அச்ருத: ச்ருதோ - பார்க்கப்படாமல் பார்க்கிறான், கேட்கப்படாமல் கேட்கிறான் - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம். தங்கப்புதையல் மீது நடப்பது போன்று கூறப்பட்டதான, அன்றாடம் இதயத்தில் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்திடம் சென்று வருதல் என்பது, மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கூறுவதால், தஹராகாசமே ப்ரஹ்மம் என்பதற்கான அடையாளம் வேறு எங்கும் கூறப்படவில்லை என்று வைத்துக் கொண்டாலும், இது தானாகவே விளங்குகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 264)

மூலம் - அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காத மாத்ரமானால், ரக்ஷகனான ஈச்வரனை இவன் முன்பு ப்ரபலனாய் விலக்கினானாகில், ஈச்வரனுடைய ஈச்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராதத்தாலே நிக்ரஹத்தையுண்டாக்கி விலக்கினானாகில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாதநமேயாக வேண்டும். ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில், நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்யவஸ்தைகளிலும் வ்யாபரிக்க யோக்யனாயிருக்கிற ஜாக்ரத் தசையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும், ஈச்வரன் மோக்ஷ ப்ரதாநம் பண்ணப் பார்க்கும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது பகவானுடைய கருணையைத் தடுக்காமல் இருத்தல் மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், அவனால் அதிக வலிமை காரணமாக பகவானுடைய செயலையே தடுக்க இயல்கிறது என்றும், பகவானுடைய ஈச்வரத்தன்மை குறைவாக உள்ளது என்றும் பொருளாகிவிடும். “கருணையைத் தடுத்தல்” என்பது, பகவானுடைய ஆணையை மதிக்காமல் ஒரு தவறு செய்துவிட்டு, அதற்கான தண்டனையை தன்னிசையாக ஏற்பதற்காகவே ஆகும் என்று கூறினால், ப்ரபத்தி என்பது ப்ராயச்சித்தம் என்பது போன்றாகிவிடும். “கருணையைத் தடுத்தல்” என்பது தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வதால் ஆகும் என்று கூறினால், எந்தவிதமான செயல்களும் இல்லாத நிலைகளான ஆழ்ந்த உறக்கம் மற்றும் ப்ரளயம் ஆகிய காலங்களிலும், செயல்கள்

செய்ய முடிந்த விழிப்பு நிலையிலும் செயல் செய்யாமல் உள்ள காலங்களிலும், பகவான் இவனுக்கு மோகஷம் அளிக்க முனைவான் என்றாகும்.

மூலம் - அநுமதி மாத்ரமென்றால் அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அசித்வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரம் ப்ரதிகூல தசையிலும் உண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீயதைக்கு உறுப்பாகாது. சைதந்ய க்ருத்யமென்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுமுள்ள சேதந வ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்ய க்ருத்யமாகையாலே, இதுக்கு ஒரு வாசி சொல்லிற்றாகாது. சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில், உபதேசாதிகள் வேண்டாதொழியும். பல அநுபயுத்த சித்த ஸமாதாநமாத்ரம் என்னில், தந்தம் ருச்யநுரூபமாகப் ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடும். “வ்ரஜ” என்று விதேயமாய்ப் பலதக்காமாநாதிகளன்றிக்கே இருக்கிற இத்தை, அதிகாரி விசேஷணமென்னவொண்ணாது.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது பகவான் தன்னுடைய கருணை இவன் மீது காண்பிக்க இவன் அநுமதி அளித்தல் மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், அது உபாஸகன் போன்ற நிலையே ஆகும் (இங்கு நாம் ப்ரபந்நன் குறித்து உரைக்கிறோம்). ப்ரபத்தி என்பது அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிலையாக அறிதலே ஆகும் என்றால், அத்தகைய நிலையானது பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைச் செய்தாலும் காணப்படும்; இது நிச்சயமாக காப்பாற்றுதலுக்குக் காரணமாக அமையாது. ப்ரபத்தி என்பது சேதநங்களின் செயல்படுதல் என்பது மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், உபாஸனத்திற்கும் சேதநர்களுடைய மற்ற செயல்களுக்கும் (நடத்தல், படித்தல் போன்றவை) எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்றாகிவிடும்; ஆனால், ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனுக்கு தானாகவே வந்து சேர்கிறது என்று கூறினால், ப்ரபத்தியைக் குறித்த உபதேசங்கள் அவசியம் இல்லை என்றாகிவிடும். ப்ரபத்தி என்பது பலனைக் குறித்து எண்ணாமல் உள்ள மனச்சாந்தியே ஆகும் என்றால், அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இது மாறுபடும். ப்ரபத்தி சென்பது எந்த ஒரு செயலும் அல்ல, அதிகாரியின் ஒரு சிறப்புத்தன்மை மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், “வ்ரஜ” என்று கூறுவது பொருத்தம் அற்றதாகும்; காரணம், இந்தச் சொல்லானது ஒரு குறிப்பிட்ட

செயலைச் செய்யவேண்டும் என்பதையும், பலனைக் குறித்து ஏதும் கூறாமலும் உள்ளது.

மூலம் – கர்த்தவ்யமாக விதிக்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதிகளையும் இப்படிக் கண்ணழிக்கலாம். இப்போது இம்முகங்களாலே உபாஸநாதிகளிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வவிஷய ஸ்வீகார விசிஷ்டமாய்க் கொண்டு பலப்ரதமாகா நிற்கச் செய்தே, இஸ் ஸித்தோபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று புத்தி பண்ணவேண்டுமென்னில், இது த்ருஷ்டிவிதிபோலே ஆரோபிதமாதல், ஸ்வவசந விருத்தமாதல் ஆம்.

விளக்கம் – செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியைக் குறித்தே இத்தனை குற்றங்கள் கூறலாம்படி உள்ளபோது, உபாஸனம் முதலானவற்றைக் குறித்தும் குற்றங்களைக் கூறலாம். இவ்விதம் குற்றங்களைக் கூற நேர்ந்தால், இரண்டிற்கும் குற்றம் உள்ளது என்பது பொதுவாக உள்ளபோது, உபாஸனத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபத்தி வேறுபட்டது என்று உரைக்கமுடியாது. ஸித்தோபாயமான பகவான் ஒருவனைக் காப்பாற்றுவதைத் தனது பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவனுக்குரிய பலன்களை அளிக்கிறான் என்னும்போது, இத்தகைய “பகவானின் ஏற்றுக் கொள்ளுதல்” என்பது அவசியம் அற்றது என்று சிலர் உரைக்கிறார்கள்; இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரபத்தி என்பது இல்லாத ஒன்றைக் குறித்து த்யானிப்பது போன்று ஆகிவிடும்; இதன் விளைவாக, “பகவானின் ஏற்றுக் கொள்ளுதல்” என்பது அவசியம் அற்றது என்னும் எண்ணமானது, “சரணம் வ்ரஜ” என்று பகவான் கூறும் வாக்குகளுக்கு முரணாகிவிடும்.

மூலம் – ஆகையால் ஈச்வரன் ப்ரஸாதநீயனாய்ப் ப்ரதாநமான ஸித்தோபாயம், பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டும் ப்ரஸாதநங்களாய்க் கொண்டு ப்ரதாநமல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள், இவையிரண்டத்தொன்றிலே யதாதிகாரம் நிலையாகக் கடவது.

விளக்கம் – ஆகவே ஈச்வரனே வணங்குவதற்குரிய இலக்காகவும், முதன்மையான ஸித்தோபாயமும் ஆகிறான். எனவே பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டும் முதன்மையாக அல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள் என்றாகின்றன. முமுக்ஷு ஒருவன் தனது தகுதிக்கு ஏற்ப இந்த இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் நிலை நிற்கவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 84)

209. அளிப்பானடியே னடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானுமழுந்தாரென்று ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்ய பலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணாலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ர ச்லோகங்களோடே சேரும்.

அவதாரிகை - அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்கஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த ப்ரபந்தங்களில், எவற்றில் எந்த ரஹஸ்யம் கூறப்பட்டுள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உயிரளிப்பான்” என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாஷ்ரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், “அடியேன்” என்று தத்ரக்ஷய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததந்யார்ஹ சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாஷ்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாஷ்ரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், “ப்ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத” என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே, விரோதி பயத்தாலே கலங்கின

தசையிலே “அடியேனடியாவி யடைக்கலம்” என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும்,

விளக்கம் - (அளிப்பான்) - திருவிருத்தம் (1) - உயிர் அளிப்பான் - என்பதன் காரணமாக, ப்ரணவத்தில் உள்ள முதல் எழுத்தான “அ” என்பதுடைய தாதுவானது, “ரசுஷணம்” என்ற பொருளைத் தருவதால், பகவானுடைய காப்பாற்றும் தன்மையைக் கூறியதாகப் பொருள். (அடியேன்) - திருவிருத்தம்(1) - அடியேன் - என்பதன் மூலம், பகவானால் காப்பாற்றப்படும் பொருளாகவும், திருமந்தரத்தில் நான்காம் வேற்றுமையாக உள்ள “ஆய” என்பதாலும், ப்ரணவத்தின் இரண்டாம் எழுத்தான “உ” என்பதால் கூறப்படுவதாலும், அவனை அன்றி வேறு யாருக்கும் அடிமையல்ல என்னும் பொருளாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்றவற்றை லசுஷணமாகக் கொண்டதும், ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதால் கூறப்படும் பொருளாகவும் உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உரைக்கிறார். (அடைக்கலம்) - ப்ரணவத்தில் உள்ள “அ” என்பதன் மீது ஏற்றிக் கழிக்கப்பட்ட நான்காம் வேற்றுமை என்பது, “அளித்தல்” என்ற பொருளில் வந்ததாக உள்ளது; மேலும் தைத்திரீயத்தில் - ப்ரஹ்மணைத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ப்ரஹ்மத்தை அடைய “ஓம்” என்பதன் மூலம் தனது ஆத்மாவை அளிப்பானாக - என்று கூறப்படுகிறது; ஆகவே ப்ரணவத்திற்கு “ஆத்ம சமர்ப்பணம்” என்பதும் பொருளாக உள்ளதால், விரோதி பயம் காரணமாக ஏற்பட்ட கலக்கமான நிலையில், திருவிருத்தம் (85) - அடியேன் அடியாவி அடைக்கலம் - என்று அந்த ஆத்ம சமர்ப்பணத்தைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - “திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணி சூடிய மாறன்” என்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநயார்ஹ சேஷத்வம் ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிற ததீய சேஷத்வத்தையும், “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்றும், “யாதானு மோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்” என்றும் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மநயாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்யகரணாதிகளையும், தத்கார்யமாய் வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், “வன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தழுந்தார்” என்று தந்நிஷேத வாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார கர்தம மீறாகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமா யிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸார ஹேது பூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம், ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும்;

விளக்கம் - (கூடிய) - ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டதான “பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்ற நிலையானது அவனுடைய அடியார்கள் முடிய செல்வதாகும் என்பது, “நம” என்பதன் பொருள் ஆகும்; இதன் காரணமாக, அவனுடைய அடியார்கள் முடிய தான் அடிமை என்பதை திருவிருத்தம் (100) - திருமால் திருப்பேர் வல்லார் அடிக்கண்ணி சூடிய மாறன் - என்றார். (பொய் யாதானும்) - திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - என்றும், திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் ஓராக்கையில் புக்கு அங்காப்புண்டும் ஆப்பவிழ்ந்தும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், “நம:” என்பதில் ஆறாம் வேற்றுமையை இறுதியில் கொண்டதாகிய “ம” என்பதால் கூறப்பட்ட அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் என்பதாகிய “சரீரத்திலேயே ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை வைத்தல்” முதலான அறியாமை, அதன் விளைவாக ஏற்படுவதான “செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தல்” போன்றவை, இதன் விளைவாக ஏற்படுவதான தேவ மனிதச் சரீரங்கள், இவற்றால் ஏற்படும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைக் கூறினார். (அழுந்தார்) - திருவிருத்தம் (100) - வன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தழுந்தார் - என்ற பாசுரத்தால், அவை அனைத்தையும் தள்ளுதல் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற “ந” என்பதால் கூறப்பட்ட, “அவித்யை தொடங்கி இந்த ஸம்ஸார வாழ்வு முடிய உள்ள அனைத்து விரோதிகளும் விலகுதல்” என்பதை உரைத்தார். (என்று ஸ்வரூப விரோதி நிவ்ருத்திகளை) - இப்படியாக, காப்பாற்றுபவனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்ற லக்ஷணங்களைக் கொண்டதாகவும், அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமை என்பதாகவும் உள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்தும், ஸம்ஸாரம் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான அவித்யை போன்ற விரோதிகள் விலகுவது குறித்தும் கூறுவதாக உள்ள

திருவிருத்தம் என்ற ப்ரபந்தமானது, திருமந்திரத்தின் “ஓம்” மற்றும் “நம:” ஆகிய இரண்டு பதங்களுடைய பொருளைக் கொண்டதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “தாமரையுந்தித் தனிப் பெருநாயக” என்று தொடங்கி, “எம்பெருமாமாயன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, “நாராயண” பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதி யுக்தமான ப்ராப்ய வஸ்துவையும், “தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே யிசையுங்கொல்” என்றும், “ஊழிதோறுழியோவாது வாழியவென்றுயாந்தொழ விசையுங் கொல்” என்றும், அந்தப் பதத்தில் சதுர்த்தயர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாசிரியம், ப்ரக்ருதி பரத்யயாம்சங்களாலே ததுபய ப்ரதிபாதகமான த்ருதீய பதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும், இரண்டு ப்ரபந்தமும் திருமந்திரத்தோடே சேரும்.

விளக்கம் - (தாமரை உந்திப் பெருமாமாயன்) - திருவாசிரியம் (1) - தாமரை உந்தித் தனிப் பெருநாயக - என்று தொடங்கி, திருவாசிரியம் (7) - எம்பெருமாமாயன் - என்று முடிப்பதால், திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்பதால் கூறப்படுவதான நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டதும், நம்மால் அடையப்படவேண்டியதும் ஆகிய உயர்ந்த வஸ்துவை உரைத்தார். (ஆளாகவே வாழிய என்று) - திருவாசிரியம் (3) - தனிமாத்தெய்வத்து அடியவர்க்கு இனி நாம் ஆளாகவே இசையுங்கொல் - என்றும், திருவாசிரியம் (4) - ஊழிதோறு ஊழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங் கொல் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களால், “நாராயண” என்று சொல்லின் நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாக உள்ள கைங்கர்யம் என்ற பலனை உரைத்தார். ஆகவே திருவாசிரியமானது, அடையப்படவேண்டிய பொருளான நாராயணன் மற்றும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டியதான கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் கூறுகிறது. இப்படியாக இந்தத் திருவாசிரியம் என்பது திருமந்திரத்தின் மூன்றாவது சொல்லாகிய “நாராயண” என்பதுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக இருக்கிறது. எனவே திருவிருத்தமும், திருவாசிரியமும் திருமந்திரத்தை வெளிப்படுத்துவதாக (அல்லது அதன் பொருளாக) உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்று உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை யகற்றப் பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையையும்; “வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு” என்று “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிற மாநஸாத்யவஸாய ரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும்; “சீரார் மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்” என்றும், “எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான்” என்று “அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று உபாய பூதன் பண்ணும் ஸர்வபாப விமோசனத்தையும்; “வானோமறி கடலோ” என்று தொடங்கி, “வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால்” என்று விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப் போய்த்து என்கையாலே, “நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்” என்கிற ணிஜர்த்தத்தையும்; “அடர் பொன்முடியானை” என்று தொடங்கி, “யாதாகில் யாதே இனி” என்று “இனி கர்மமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானால் நமக்கென் வரும்” என்று “மாசுச:” என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும் சொல்லுகையாலே, உபாய ப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி, சரமச்சலோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்களென்றபடி.

விளக்கம் - (நெறி காட்டி) - பெரியதிருவந்தாதி (6) - நெறிகாட்டி நீக்குதியோ - என்பதன் மூலம், “மற்ற உபாயங்களைக் காண்பித்து என்னை உன்னிடமிருந்து அகற்ற முயல்கிறாயோ” என்று கூறுவதால், கீதை (18-66) - ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்தையும் விட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் விலக்குதல் என்பதைக் கூறினார். (மனத்துக் கொண்டு) - பெரியதிருவந்தாதி (48) - வெங்கோட்டேறு ஏழுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு - என்பதன் மூலம், கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே சரணமாகப் பற்றுவாயாக - என்பதான “மனத்தால் பற்றுதல்” என்னும் சரணம் புகுதலை உரைத்தார். (கண்ணனால் அடித்து) - பெரியதிருவந்தாதி (25) - சீரார் மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோர் இனத்தலைவன்

கண்ணனால் யான் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (26) - எம் இறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவான் அனைத்துவிதமான பாபங்களிலிருந்து நம்மை விடுவிப்பதைக் கூறுகிறார். (கண்டிலமால்) - பெரியதிருவந்தாதி (54) - வானோமறி கடலோ - என்று தொடங்கி, பெரியதிருவந்தாதி (54) - வந்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் - என்று கூறுவதால், “நானும் அவற்றை நீக்கவேண்டாம், நீயும் நீக்கவேண்டாம், அவை தானாகவே போய்விடும்” என்பதான பொருளைக் கூறினார். (யாதாகில் என்று) - பெரியதிருவந்தாதி (70) - அடர் பொன்முடியானை - என்று தொடங்கி, பெரியதிருவந்தாதி (70) - யாதாகில் யாதே இனி - என்று முடிப்பதன் மூலம், “இனி கர்மங்கள் இருந்தால் என்ன? அவை அழிந்தால் என்ன? அவை எப்படிப் போனால் நமக்கு என்ன நேரும்?”, என்று கூறுவதால், கீதை (18-66) - மாசுச: - வருந்தாதே - என்பதால் வெளிப்படுகின்ற “பாரம் நீங்கி இருத்தல்” என்பதைக் கூறினார். ஆகவே, உபாயத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள பெரியதிருவந்தாதியானது, சரமச்லோகத்தின் பொருளை உணர்த்துகிறது. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) - இப்படியாக இவற்றை வெளிப்படுத்திய ப்ரபந்தங்கள் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 229)

3-8-4 கைகளா லாரத் தொழுது தொழுதுன்னை

வைகலும் மாத்திரைப்போதும் ஓர் வீடின்றிப்

பைகொள் பாம்பேறியுறை பரனே! உன்னை

மெய்கொள்ளக் காண விரும்பும் என் கண்களே

பொருள் - விரிந்துள்ள பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது நித்யவாஸம் செய்கின்ற உயர்ந்தவனே! எனது கண்கள், உன்னைக் கைகளால் பரிபூர்ணமாகப் பலமுறை தொழுது, காலம் என்பது உள்ளவரை ஒரு சடிணப்பொழுது கூட விடாமல் உன்னையே எப்போதும் காணவேண்டும் என்று விரும்பியபடி உள்ளன.

அவதாரிகை - கண்களானவை கைகளின் வருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆடைப்படா நின்றது என்கிறார்.

விளக்கம் - கண்கள், தங்களுடைய செயல் மட்டும் அல்லாமல், கைகளுடைய செயல்களையும் செய்வதற்கு மிகவும் விரும்பியபடி உள்ளன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கைகளால்) காமிநியாய் முலையெழுந்து வைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்ஸம் பெறாதவோபாதியிறே இவற்றுக்குத் தொழாதொழிகை. கைவந்தபடி செய்யவிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. “தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய” இறே.

(ஆரத்தொழுது) “பசியர் வயிறாரவுண்ண” என்னுமாபோலே, “உன்னைத் தொழவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே உறாவிக் கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. வாய்வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. வாய்க்கு ஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத் தொழுகையும்.

விளக்கம் - (கைகளால்) - தொழுவது என்ற செயல் கைகளுக்கு மட்டுமே உரித்தாக உள்ளபோது, இங்கு “கைகளால்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது அந்தக் கைகள் கொண்டு தொழுவதற்கான வாய்ப்பு கிட்டாமல் உள்ளதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மனச்சோர்வை கூறுகிறார். மிகுந்த காதல் கொண்டவளாக உள்ள ஒருவன் தனது எழுந்த ஸ்தனங்களைக் காதலன் தீண்டாமல் இருந்தால் ஏற்படும் நிலையே, இவருடைய கைகள் அவனைத் தொழவில்லை என்றால் இவருக்கு ஏற்படுகிறது. கைகள் தன்னிச்சையாகவே அவனைத் தொழவேண்டும் என்பதையே இவர் விரும்புகிறார். தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய - அவனை வணங்கவே இந்தச் சரீரம் ஏற்பட்டது - என்று கூறப்பட்டது. (ஆரத்தொழுது) - பசி எடுத்தவர்கள் தங்கள் வயிறார உண்ண விரும்புவது போன்று, “உன்னைத் தொழவேண்டும்” என்று விரும்பும் இந்தக் கைகள், அத்தகைய நிலை கிட்டாததால், சோர்ந்து கிடக்கும்போது அடிக்கடி தொழுதபடி இருந்து. வாயானது தன்னிச்சையாக அவனைக் குறித்து உரைத்தலையும், கைகள் அவனைத் தொழுதபடி உள்ளதையும் அல்லவோ இவர் விரும்புகிறார். வாய்க்கு அவனைப் புகழ்ந்தபடி இருத்தல் என்பது போன்று கைகளுக்குத் தொழுதபடி இருத்தல் என்பது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தொழுதுதொழுது) ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் ப்ரயோஜநத்தளவிலே மீளும்; ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யம் ஸித்தித்தளவிலே மீளும்; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே யாத்ரையாய். “முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்” என்று முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் ச்வேத த்வீபவாஸிகள்படியாகச் சொல்லி, அவர்களையிறே “நித்யாஞ்ஜலிபுடா:” என்கிறது. “ஹ்ருஷ்டா:” பசியிலே உண்ணப் பெற்றாற்போலேயாயிற்று தொழுதால் இருக்கும்படி. “நம இத்யேவ வாதிந:” இதுவே சீலமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தொழுது தொழுது) - இரண்டுமுறை கூறுவதன் மூலம், மற்ற பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் மற்றும் அவனை மட்டுமே உபாஸிப்பவர்கள் ஆகிய இருவரையும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறார்; ஆனால் தன்னுடைய இயல்பு எப்போதும் தொழுதபடி உள்ளதே ஆகும் என்கிறார். ஏன்? மற்ற பயன்களுக்காகத் தொழும்போது, அந்தப் பயன்கள் கிட்டியவுடன் தொழுவதை நிறுத்திவிடுவர்; உபாஸனையின் பொருட்டு தொழுவவர்கள், அத்தகைய உபாஸனையில் கிட்டும் பொருளை அடைந்தவுடன் தொழுவதை நிறுத்துவர். இவர் விஷயத்தில் அப்படி அல்லாமல், தொழுதபடி இருத்தலே அன்றாட செயலாக உள்ளது. ஆனால் இவ்விதம் வேறு யாயேனும் உள்ளார்களா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹி ஏதத் - முக்தர்களின் இலக்கணம் இதுவே ஆகும் - என்று கூறும் இடத்தில், ச்வேத த்வீபத்தில் வசிப்பவர்கள் குறித்து உரைத்து, அவர்களை நித்யாஞ்ஜலிபுடா: - எப்போதும் தொழுதபடியே இருப்பர்- என்று கூறியது காண்க. “ஹ்ருஷ்டா:” - அதாவது பசி எடுத்தவுடன் உணவு கிடைத்தால் ஏற்படும் நிலை போன்று, தொழும்போது இவர்கள் நிலை இருக்கும். “நம இத்யேவ வாதிந:” - இதுவே இவர்களுடைய செய்கையாக இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை) இத்தலை தொழுது ஸத்தை பெறுமாபோலே தொழுவித்துக் கொண்டு ஸத்தை பெறும் உன்னை; கைவந்தபடி செய்யச் சொல்லி விட்ட உன்னை. ப்ராப்தனான உன்னை; “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:” இறே புறம்பு தொழுவது. தொழுதல்லது தரியாத கையாலே தொழுவித்துக் கொண்டல்லது தரியாத உன்னை. (வைகலும் இத்யாதி) நாள்தோறும். அதுதன்னிலும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே. ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே இடைவிடாதே தொழுது. நித்யாக்நி ஹோத்ராதிகளோ பாதியாகப் போராது.

விளக்கம் - (உன்னை) - இவர்கள் உன்னைத் தொழுவதன் மூலம் எவ்விதம் தங்களுடைய இருப்பு என்பதை அடைகிறார்களோ அதே போன்று, இவர்களைத் தொழவைப்பதன் மூலம் இருப்பு என்பதை அடைகிற உன்னை. கைகளைத் தன்னிச்சையாகத் தொழும்படிச் செய்த உன்னை. மநுஸ்ம்ருதி (4-6) - ஸேவா ச்வ

வருத்தி: - நாய்த்தொழில் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களைத் தொழுவது என்பது நாய்த்தொழில் போன்றது அல்லவோ? உன்னைத் தொழுதால் மட்டுமே நிலையாக நிற்கவல்லதான கைகள் கொண்டு உன்னைத் தொழும்படியாக நீ செய்தாய்; இவ்விதம் அவறைக் கொண்டு செய்யாமல் இருந்தால் நீ தரிக்கமாட்டாய்; இப்படிப்பட்ட உன்னை. (வைகலும் இத்யாதி) - அன்றாடம், இடைவிடாமல். ஒருநாளைக்கு ஒருமுறை தொழுதால் போதுமானது என்று இருக்காமல், இடைவிடாமல் தொழுதபடி. அதாவது அன்றாடம் இயற்றப்படும் அக்னிஹோத்ரம் முதலான கர்மங்கள் போன்று ஒருமுறை, அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் என்று மட்டுமே இருக்காமல், எப்போதும் தொழுது.

வ்யாக்யானம் - (பைகொள் இத்யாதி) தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு ஈடான உச்சராயத்தையும், ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகலிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே தகட்டிலழுத்தின் மாணிக்கம்போலே யிருக்கையாலே “பரன்” என்கிறது. அநந்தசாயியிறே ஸர்வேச்வரனாவான். பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. (உன்னை) ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை.

விளக்கம் - (பைகொள் இத்யாதி) - இவ்விதம் தன்னைத் தொழும்படியாக இருப்பதற்கான தகுதிகளால் உள்ள ஈடில்லாத உயர்வு, அனைவராலும் விரும்பத்தக்க தன்மை, தொழுவவர்களுடைய நிலை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். இவன் ஆதிசேஷன் மீது சாய்ந்தபடி உள்ளான்; இவனுடைய திருமேனி ஸ்பர்சம் காரணமாக ஆதிசேஷனுடைய பணங்கள் நன்றாக விரிந்துள்ளன; இதனைக் காணும்போது, பொன்தகட்டில் பதிக்கப்பெற்ற மாணிக்கம் போன்று உள்ளது; இதனால் “பரன்” என்கிறார். ஆதிசேஷன் மீது சயனிக்கும் ஒருவனே ஸர்வேச்வரன் ஆவான். பர்யங்க வித்யையில் கூறப்பட்ட பேற்றை அடைய விரும்புகிறார். (உன்னை) - அடையத்தக்கவனும், இனிமையானவனும் ஆகிய உன்னை.

வ்யாக்யானம் - (மெய்கொள்ளக் காண) பத்தும்பத்தாக மெய்யே காண. மாநஸாநுபவம் பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநமாம்படி விசத தமமாக, “இனிக் கிட்டிற்று” என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டி விடுகையன்றிக்கே ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத்தேடாநின்றது. (விரும்பும்) ஆசைப்படா நின்றது. கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது, ஆசைப்படாநின்றது. (என் கண்களே) என் கண்கள் தன் கைகளாலே தொழவும், தான் காணவும் ஆசைப்படாநின்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் பின்னே போன இளையபெருமாளை “அவரும் ஒருவரே!” என்று கொண்டாடி, அவர் போய்ச் செய்த அடிமையையும் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே.

விளக்கம் - (மெய்கொள்ளக் காண) - உண்மையாகவே திருமேனியுடன் நேரே காண. இவருடைய மனதில் ஏற்படும் பகவத் அனுபவம் என்பது, எப்போதும் எந்தவிதமான தடையும் இல்லாமல் இருக்கின்ற நினைவுடைய மிகுதி காரணமாக, நேரே காண்பது போன்றே இவருக்குத் தோன்ற வைக்கிறது. அப்போது, “இதோ கிட்டினான்” என்று அணைக்க முற்படும்போது, கைகளுக்கு எட்டவில்லை. ஆகவே அவனை அழைப்பதுடன் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், மனதால் அனுபவித்ததைக் கண்களால் காண விழைகிறார். (விரும்பும்) - ஆசைப்பட்டு நின்றார். (என் கண்களே) - எனது கண்களானவை, எனது கைகளால் அவனைத் தொழுவதைக் காண்பதற்கு விரும்பியது. இராமன் பின்னே சென்ற லக்ஷ்மணனைக் கண்ட பரதன், “இவனும் இராமனே ஆகிறான்” என்று எண்ணியவனாக, லக்ஷ்மணன் செய்த அடிமைத்தனத்தைத் தானும் செய்ய விரும்பினான் அல்லவோ? அது போன்றே, கைகள் செய்தவற்றை கண்களும் செய்ய விரும்பின.

3-8-5 கண்களாற் காண வருங்கொலென்று ஆசையால்

மண்கொண்ட வாமனனேற மகிழ்ந்து செல்

பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலி பாவித்

திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்து என் செவிகளே

பொருள் - என்னுடைய செவிகள், “கண்களால் காண்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் வருவானோ”, என்றுள்ள ஆசை காரணமாக - தனக்கு உடைமையாக உள்ளவற்றை

மற்றவர்களுக்கு அளிக்காமல், அதனை வேண்டுபவனாகச் சென்று, பூமியை மீண்டும் வாங்கிக் கொண்ட வாமனன், தன் மீது ஆசை கொண்டவர்களுக்குத் தனது திருமேனியைக் காண்பிப்பதற்காக, தான் மேலே ஏறி அமர்ந்துள்ள காரணத்தால் மிகவும் மகிழ்வுடன் உள்ள கருடனுடைய சாமவேதம் போன்று ஒலிக்கின்ற சிறகுகளின் ஒலியை எப்போதும் எண்ணியபடியே இருந்து, பரவசமாக நின்று, மாறாமல் இருக்கும்.

அவதாரிகை - செவிகளானவை கண்ணினுடைய வருத்தியையும், தன்னுடைய வருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

விளக்கம் - எனது செவிகள், தங்களுடைய செய்கைகள் மற்றும் கண்களுடைய செய்கைகள் ஆகியவற்றைச் செய்தபடி இருப்பதற்கு விருப்பம் கொண்டன என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்களால் இத்யாதி) “தன்னைக் காணவேணும்” என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. கன்னமிட்டும் காண வேண்டும்படியிறே வஸ்து வைலக்ஷண்யம் இருப்பது. “சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:” என்கிறபடியே, கண்ணுக்கு வகுந்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்னா நின்றது. “காத்ரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (கண்களால் இத்யாதி) - காண்பது என்னும் செயலானது கண்களால் மட்டுமே நிகழும் என்றுள்ளபோது, இங்கு “கண்களால்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, “தன்னைக் காணவேண்டும்” என்று எப்போதும் துடித்தபடி உள்ள கண்களால், ஒருமுறையேனும் காணலாம்படி வருவானோ என்றுள்ள ஆசையால், செவிகள் துடித்தபடி உள்ளன. செவிகளுக்குப் பார்க்கும் திறன் இல்லை என்றாலும், கண்களிடமிருந்து பார்வையைக் களவு செய்தாவது காணவேண்டும் என்று உள்ளன; இப்படியாக இந்தச் செவிகளின் மேன்மை உள்ளது. “ஸுபால உபநிஷத் - சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: - பார்க்கின்ற கண்கள் மற்றும் பார்க்கப்படும்

பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, கண்களுக்கு இயல்பாகவே காண்பதற்கு ஏற்றதாக உள்ள அவனைக் காணலாம்படி அவன் வருவானோ?”, என்று செவிகள் நின்றன. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காத்திரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் - துக்கத்தால் இளைத்துள்ள எனது அவயவங்கள் கொண்டு இராமனை நான் எப்படித் தொடுவேன் - என்பது போன்று செவிகள் எண்ணின.

வ்யாக்யானம் - அவனும் வருவானாயோ? என்னில், அத்தொன்றில்லை. (ஆசையால்) தன் சாபலத்தாலே. அன்றியே, தன் ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாது என்றும். அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் இட்ட படை கற்படையிறே. “நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி”. (மண் கொண்ட வாமனன்) மண் கொண்ட பின்பும் “வாமனன்” என்கிறார் காணும்; முடிசூடின பின்பும் கருந்தரையில் பேர் சொல்லும் அந்தரங்கரைப் போலே, வளர்ந்த பின்பும் “வாமனன்” என்கிறார், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே. (ஏற மகிழ்ந்து செல்) தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியா நிற்கை. (பண் கொண்ட புள்) “பண்” என்று வாஹந பரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே வேதாத்மாவாகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமங்களைச் சொல்லுதல். (சிறுகொலி பாவித்து) திருவடி சிறகில் த்வநியையே பாவித்து. (திண் கொள்ள ஓர்க்கும்) முன்னே நின்று சிலர் வார்த்தை சொன்னால் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை. இத்தையே திண்ணிதாக புத்தி பண்ணா நின்றது. அதின் பக்கல் பக்ஷபாதமிறே இதுக்கு அடி.

விளக்கம் - ஆனால் அவன் வருவதன் காரணமாக இவ்விதம் செவிகள் உள்ளனவோ என்றால், அப்படி அல்ல. (ஆசையால்) - தனது ஆசையால் நின்றன. அல்லது தன்னுடைய ஆசையை நோக்கும்போதாவது அவன் வருவான் என்று எண்ணியபடி உள்ள நிலை. ஆனால் ஆசை மட்டுமே போதுமானதாகும்; இதற்கு ப்ரமாணம் கீதை (2-40) - நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி - இதற்கு எந்தவிதமான வரிசையும் அழிவும் இல்லை - என்பதாகும். (மண் கொண்ட வாமனன்) - அளந்து எடுத்துக் கொண்ட பின்னர் அவனை “மண் கொண்ட த்ரிவிக்ரமன்” என்று கூறாமல், “மண் கொண்ட வாமனன்” என்றே ஏன் கூறினார்? முடி சூடிய

பின்னரும், முடி சூடுவதற்கு முன்பு இருந்த நிலையை அந்தரங்கமாக உள்ளவர்கள் எடுத்துக் கூறியபடி உள்ளது போன்று, இவரும் இங்கு உரைக்கிறார். அல்லது இவன் விஷயத்தில் இவர் மயங்கி நின்றதன் காரணமாக, இவன் ஓங்கி வளர்ந்த பின்னரும் இவனை “வாமனன்” என்றே கூறுகிறார் எனலாம். (ஏற மகிழ்ந்து செல்) - தன்னை மேலே ஏற்றிக்கொள்வதால், அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி உள்ளவன். (பண் கொண்ட புள்) - “பண்” என்றால் வாகனங்களின் மீது இடப்படும் சேணம் ஆகும். அல்லது வேதமே வடிவமாக கருடன் உள்ளதால், ப்ருஹத்ரதந்த்ரம் போன்ற ஸாம கானத்தைக் கூறுதல் எனலாம். (சிறகொலி பாவித்து) - அந்த ஸாம கானத்தை, கருடனுடைய சிறகுகளால் ஏற்படும் ஒலியாகவே எண்ணி. அல்லது சிறகின் ஒலியை, அந்த ஸாமகானமாகவே எண்ணி. (திண் கொள்ள ஓர்க்கும்) - இவர் முன்பு யாரேனும் எதனையேனும் கூறினால் கூட, அவற்றை இந்தச் செவிகள் கேட்பதில்லை. மாறாக, இந்த சிறகுகளின் ஒலியையே உறுதியாகக் கேட்டபடி உள்ளன. இப்படியாக அல்லவோ இவருக்கு அந்த ஒலியிடம் ஈடுபாடு உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 91)

86. பற்றா மனிசரைப் பற்றி அப்பற்று விடாதவரே

உற்றார் என உழன்று ஓடி நையேன் இனி ஒள்ளியநூல்

கற்றார் பரவும் இராமானுசனை கருதும் உள்ளம்

பெற்றார் எவர் அவர் எம்மை நின்றானும் பெரியவரே

விளக்கவுரை - உலக விஷயங்களை மட்டுமே நாடி நிற்கும் தாழ்வான மனிதர்களை அடைந்து, அத்தகைய அவர்களது தொடர்பு கொண்டவர்கள் மட்டுமே எனக்கு உற்றவர்கள் என்று ஓடியபடி இருந்தேன். தாழ்வான விஷயங்களுக்கு உறவினர்களாக இருக்கும் அவர்களே அனைத்து உறவினர்கள் என்றும், என்னைக் காக்க வல்லவர்கள் என்றும் எண்ணினேன். அவர்கள் பின்னேயே சென்று, அவர்களை வெகுதூரத்தில் கண்டாலும் இருந்த இடத்தில் நிற்காமல், அவர்கள் உள்ள இடம் தேடி ஓடினேன். அவர்களால் எனக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை என்று அறியாமல், அவர்களால் பலன் உண்டு என்று எண்ணி அவர்கள் வீடு தேடி நின்றேன். எம்பெருமானாரின் தொடர்பு கிட்டிய நான் இனி இவ்விதம் செய்யமாட்டேன். “அவர்கள் பக்கம் ஒரு நமஸ்காரம்” என்றார். இவ்விதம் தெளிவு பெற்ற நான் இனி யாருக்கு அடிமைத்தனம் செய்யப்போகிறேன் என்றால் – தொடர்ந்து கூறுகிறார். அனைத்து வேதங்களின் சாரமாக உள்ளதும், உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோஷுத்தை அளிக்கவல்லதும், தத்துவங்களை உள்ளது உள்ளபடி ப்ரகாசிக்க வைப்பதும் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரயங்களை (திருஅஷ்டாஷ்டரம், த்வயம், சரமச்சலோகம்) எம்பெருமானாரின் கருணை மூலம் கிட்டப் பெற்றவர்கள், தாங்கள் பெற்ற ஞானத்தின் பயன் என்பது “எம்பெருமானாரிடம் ப்ரேமையுடன்

இருப்பதே”, என்று உள்ளனர். இவ்விதம் அவர்கள் எம்பெருமானாரை அண்டியே நின்று – ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, சரணமேமி ராமாநுஜம், இராமாநுசமுனிவன் வாய்த்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன், இதத்தாய் இராமாநுசன் – என்று போற்றியபடி உள்ள நெஞ்சத்துடன் வாழ்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களே எனக்கு இனி எஜமானர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே “இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோர் பாதமல்லாலென் றனாருயிர்க்கி யாதொன்றும் பற்றில்லையே” என்று தம்முடைய நிஷ்டையைச் சொன்னார். இப்பாட்டிலே – முற்காலமெல்லாம் அப்ராப்த விஷயங்களைத் தங்களுக்கு அபாச்ரயமாகப் பற்றிக் கொண்டு போந்து அவர்களை பந்துக்களாக நினைத்து, அவர்களளவிலே, “தாயே தந்தையென்னுந் தாரமே கிளை மக்களென்றும்” என்கிறபடியே தாம் அதிமாத்ரா ப்ரவணராய்ப் போந்த படிகளை யநுஸந்தித்து பீதபீதராய், அப்படி செய்யக் கடவேனல்லேன், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி யறியக் கடவரான பெரியோர்களாலே ஸ்துதிக்கப்படுகிற எம்பெருமானாரைச் சிந்திக்கும் மநஸ்ஸை, நிதி பெற்றாப்போலே லபித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களே என்னை ஆளவுரியவர்களென்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “இராமானுசனைத் தொழும் பெரியோர் பாதம் அல்லால் எந்தன் ஆருயிர்க்கு யாதொன்றும் பற்று இல்லையே” என்று தன்னுடைய ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், இதுவரை இந்த உலகத்தில் உள்ளவற்றையே தனக்கு அபயம் அளிக்கவல்லவை என்று எண்ணியபடி இருந்து, அவற்றையே பற்றியபடி, அவற்றையே உறவாக எண்ணி, அவர்கள் விஷயத்தில் பெரியதிருமொழி (1-9-1) – தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களிடம் மட்டுமே மிகவும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததை எண்ணியவராக, அதன் விளைவாக மிகுந்த அச்சம் கொண்டவராக இருந்தேன்; இனி அவ்விதம் செய்யமாட்டேன்; உண்மையையும் நன்மையையும் அளிக்கவல்ல புருஷார்த்தங்களை, உள்ளது உள்ளபடி உணர்ந்த பெரியவர்களால் எப்போதும் துதிக்கப் படுபவராகிய எம்பெருமானாரை மட்டுமே சிந்திக்கும் மனம் கொண்டவர்களாக, அத்தகைய மனம் கொண்டிருப்பதையே பெரிய புதையல்

போன்று கொண்டாடியபடி உள்ளவர்களாக யாரேனும் இருந்தால், அவர்களே என்னை இனி, கட்டளை இடக் கூடியவர்கள் ஆவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பற்றா மனிசரைப் பற்றி) “பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கே யுழைத்தேழையானேன்” என்றும், “பாந்தவ ஆபாஸ லோல:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸம்பதி ஸர்வஸ்வாபஹாரிகளாய், ஆபதி அரசுகராயு மிருக்கையாலே, ஒன்றுக்கும் பற்றாத சூத்ர மநுஷ்யரை ஸ்வரூப நாசகரமான அடிமைத் தொழில் செய்வதாக ஆச்ரயித்து. (அப்பற்று விடாதவரே) அந்த ஆச்ரயணத்தை விடமாட்டாதவரே. (உற்றார்ரெனவுழன்று) இப்படி ஆபாஸ பந்துக்களானவர்களை மாத்ரு பித்ரு பௌத்ராதியான ஸர்வவித பந்துக்களென்றும், நிர்வாஹகரென்றும், ரக்ஷகரென்றும் ப்ரமித்து, அவர்கள் பின்னே திரிந்து, அவர்களைப் பார்க்குமளவும் நின்றவிடத்தில் நிற்கவொட்டாத அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே அவர்களிருந்தவிடம் தேடிக்கொண்டு ஓடி. அவர்கள் தன்னிலும் தண்ணியரென்று அறியமாட்டாதே அவர்களாலே என்றனக்கு ஒரு புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டென்று அவர்கள் க்ருஹங்களுக்குப் பலபடியாலுமோடி. ஓடி - ஓடிப்போயென்றபடி. (நையேனினி) எம்பெருமானாருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்ற பின்பு இப்படி செய்து சிதிலனாகேன். அவர்களுடைய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிலுண்டான ஹர்ஷ சோகங்களாலே சிதிலனாகேனென்றபடி. அன்றிக்கே, (பற்றா மனிசர்) இதயாதிக்கு - சூத்ரமநுஷ்யரை யாச்ரயித்து, அந்த ஆச்ரயணம் விடாதே அவர்களையே உற்றாராக அநுஸந்தித்து உழன்று ஓடி நையேனென்று பொருளாகவுமாம். “துரீச்வர த்வார பஹிர்விதர்த்திதா திராஸிகாயை ரசிதோயம் அஜ்ஞலி:” என்கிறாப்போலே அவர்களுக்கு ஒரு நமஸ்காரமென்கிறார் காணும்.

விளக்கம் - (பற்றா மனிசரைப் பற்றி) - பெரியதிருமொழி (1-9-7) - பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கே யுழைத்தேழையானேன் - என்றும், அஷ்டச்லோகி (4) - பாந்தவ ஆபாஸ லோல: - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் தங்களுடையது என்று எண்ணி அபகரிப்பவர்களாக, ஆபத்து காலத்தில் தங்களையும் தங்களைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்க இயலாதவர்களாக இருப்பதால் எதற்கும் உதவாதபடி உள்ள தாழ்ந்த மனிதர்களை, தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தைத்

தாங்களே அழித்துக் கொள்கின்ற அடிமைத்தொழில் செய்வதாக அறிந்து கொண்ட பின்னரும், அவர்களை அண்டி நின்று. (அப்பற்று விடாதவரே) - அத்தகைய பற்றுதலை விடாமல் உள்ளவர்கள். (உற்றார் என உழன்று ஓடி) - இவ்விதம் தகாதவற்றை ஏற்றுக்கொண்டவர்களை உறவினர்கள் என்று கொண்டாடி, அவர்களையே தாய், தந்தை, பெளத்ரன் என்று அனைத்துவிதமான உறவினர்கள் என்றும், நம்மைக் கட்டளை இட வல்லவர்கள் அவர்களே ஆவர் என்றும், நம்மைக் காக்கவல்லவர்கள் அவர்களே ஆவர் என்றும் மயங்கி, அவர்கள் பின்னே எப்போதும் நின்று, அவர்களைப் பார்த்தவுடன் நின்ற இடத்தில் நிற்க இயலாமல் மிகுந்த அன்பு காரணமாக அவர்கள் உள்ள இடத்திற்கு ஓடிச் சென்று. அவர்கள் நம்மைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், அவர்களால் எனக்குப் பயன் உள்ளது என்று எண்ணி, அவர்களுடைய வீடுகளுக்குப் பலமுறை ஓடிச்சென்று. (நையேன் இனி) - எம்பெருமானாரருடைய உயர்த்தியை அறிந்த பின்னர், இனி இவ்விதம் செய்து என்னை நானே அழித்துக்கொள்ளமாட்டேன். அவர்களுடைய சேர்த்தியால் இன்பமும், பிரிவால் துன்பமும் இனி அடையமாட்டேன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (பற்றா மனிசரைப் பற்றி) - தாழ்ந்த மனிதர்களை அண்டி நின்று, அத்தகைய பற்றுதல்களை விடாமல், அவர்களையே உறவினர்களாக எண்ணியபடி, அவர்களிடம் உழன்று, அவர்கள் உள்ள இடம் தேடி ஓடி இனி அழியமாட்டேன் என்று கொள்ளலாம். வைராக்ய பஞ்சகம் (3) - துரீச்வர த்வார பஹிர்விதர்த்திதா திராஸிகாயை ரசிதோயம் அஜ்ஞலி: - சிறிதும் இரக்கம் இல்லாத செல்வந்தர்களுடைய வீட்டு வாயிலில் காத்து நிற்கின்ற நிலைக்கு ஒரு கும்பிடு இடுகிறேன் - என்று கூறுவது போன்று, அவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு நமஸ்காரம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒள்ளிய நூல் கற்றார் பரவும்) “ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ஸர்வமஷ்டாசஷர அந்தஸஸ்தம் யச்சாந் யதபி வாங்மயம்” என்றும், ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி: ஜ்ஞாந த்ரயம் உபாதேயம் ஏதத் அந்யம் ந கிஞ்சந” என்றும், “சுடர்மிகு சுருதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமாய், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி ப்ரகாசிப்பிக்குமதான ரஹஸ்ய த்ரயத்தை ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானாரருடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று, அதுக்கு ஆந்தர ப்ரமேயமாய், தத்

யாதாமய ரூபமாய், ஸாரதமமாயிருந்துள்ள அர்த்தம், “ஆசார்ய தேவோ பவ”, “தேவமிவ ஆசார்யாமுபாஸீத” என்றும், “யஸ்ய தேவே பராபக்திர் யதே தேவே ததா குரௌ” என்றும், “தேவவத்ஸ்யாதுபாஸ்ய:” என்றும், “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி சபதம்பாதி நாந்யத்ர” என்கையாலே, எம்பெருமானாரேயென்று தெளிந்து நிலை பெற்றிருக்குமவர்கள் தந்தாமுடைய கல்விக்கு ப்ரயோஜன மிதுவேயென்று ப்ரேமத்தால் அடைவுகெட ஸ்தோத்ரம் பண்ணா நின்றுள்ள.

விளக்கம் - (ஒள்ளிய நூல் கற்றார் பரவும்) - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ஸர்வமஷ்டாஷ்டர அந்தஸ்தம் யச்சாந் யதபி வாங்மயம் - ருக், யஜூர், ஸாமம், அதர்வணம் மற்றும் ஒளி மற்றும் ஒலி உருவமாக உள்ள அனைத்தும் எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட திருமந்திரத்தில் அடக்கம் - என்றும், ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி: ஜ்ஞாந த்ரயம் உபாதேயம் ஏதத் அந்யம் ந கிஞ்சந - ஆத்மாவைக் குறித்த ஞானம், உபாயத்தைக் குறித்த ஞானம், உபாயத்தால் அடையவேண்டிய இலக்கு குறித்த ஞானம் ஆகிய மூன்றுவிதமான ஞானங்களே முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு அவசியமானவை ஆகும் அல்லாமல் வேறு எதுவும் அல்ல - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-7) -சுடர்மிகு சுருதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வேதங்களிலும் கூறப்பட்ட விஷயங்களின் சுருக்கமாகவும், உண்மை மற்றும் நன்மை என்பதை உள்ளடக்கிய பயன்களை உள்ளதுள்ளபடி வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள மூன்று ரஹஸ்யங்களை தங்களுடைய ஆசார்யராகிய எம்பெருமானாருடைய கருணை மூலம் பெற்று, இத்தகைய நிலையை தாங்கள் அடைந்ததன் பயன், ஆசார்ய தேவோ பவ - ஆசார்யனே தேவன் ஆவான் - என்றும், தேவமிவ ஆசார்யம் உபாஸீத - தேவர்களைப் போன்றே ஆசார்யனை உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும், யஸ்யதேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ - தேவர்களிடம் எந்த அளவு உயர்ந்த பக்தியைக் காண்பிக்கிறோமோ அதே அளவு பக்தியை ஆசார்யனிடமும் கொள்ளவேண்டும் - என்றும், தேவவத் ஸ்யாத் உபாஸ்ய: - தேவர்களுக்கு நிகராக ஆசார்யனை உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றும், தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி சபதம்பாதி நாந்யத்ர - ராமானுஜரே ஆசார்யன் அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எம்பெருமானாரே ஆவார்” என்று தெளிவாக அறிவை அடைந்து, அதிலேயே நிலைத்து நிற்பவர்கள், தாங்கள் பெற்ற கல்வியின் பயன் இதுவே ஆகும் என்று மிகுந்த ப்ரேமத்தால் எப்போதும் துதித்தபடி உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (இராமானுசனை) எம்பெருமானாரை. (கருதுமுள்ளம் பெற்றவர் யவர்) “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “சரணமேமி ராமாநுஜம்” என்றும், “ராமாநுசமுனிவன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்றும், “இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுஸந்திக்கையே யாத்ரையாயிருக்கும் திருவுள்ளத்தையுடையார், “எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பேதியல்வாக நின்றோர்” என்கிறபடியே, உருவற்ற ஞானத்தையும் தண்ணிய ஜந்மத்தையும் நிஷித்த வ்யாபாரத்தையுமுடையாராகிலும்.

விளக்கம் - (இராமானுசனை) - எம்பெருமானாரை. (கருதும் உள்ளம் பெற்றவர் யவர்) - “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “சரணமேமி ராமாநுஜம்” என்றும், “ராமாநுசமுனிவன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்றும், “இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானாரை எண்ணியபடி இருத்தல் என்பதே தங்களுடைய வாழ்க்கையாகும் என்ற நிலையில் உள்ளவர்கள், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (26) - எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பேதியல்வாக நின்றோர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் அற்றவர்களாக இருந்தாலும், தாழ்ந்த பிறவி கொண்டிருந்தாலும், தாழ்ந்த செய்கைகள் கொண்டிருந்தாலும்.

வ்யாக்யானம் - (அவர் எம்மை நின்றானும் பெரியவரே) அப்படிப்பட்ட குற்றத்தையும் பிறப்பையும் இயல்வையுமுடையவர்களே நமக்கு சேஷிகளாய், நம்மை யாவதாத்தம்பாவியாக அடி பேராதே ஒருப்படி நின்று யதேஷ்ட விநியோகார்ஹரம்படி ஆளா நின்றுள்ள மஹாத்மாக்கள். “யவரேலும் அவர் கண்டீர்”, “அவர் நின்றானும் பெரியவரே” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்தாரிநே. “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:”, “ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே”, “பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம்”, “ச்வபசோபி ஹரேர் நாம யஸ்ய வாசி”, “ஸ க்ருத்ப்ய வசாத் விநிக்கதச்சேத் குலதைவவம் மம தஸ்ய பாத தூளி:”, “அநுவ்ரஜாம்யஹம் நித்யம்

பூயயேத்யங்க்ரி ரேணுபி:", "தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (அவர் எம்மை நின்றாளும் பெரியவரே) - இவ்விதமான தோற்றத்தையும், பிறப்பையும், இயல்பையும் கொண்டவர்களே நமக்கு எஜமானர்கள் ஆவர். நம்மை உண்மையாகவே தாழ்ந்தவர்கள் என்று எண்ணாமல், நம்மிடம் ஒரே போன்று பழகி நம்முடைய விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவராக உள்ள அந்த மஹாத்மாக்கள். திருவாய்மொழி (3-7-1) - யவரேலும் அவர் கண்டீர் - என்று இவர்களை நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ச்ஸ்ரீமத்பாகவதம் - ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - அரசே! மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்ட ஒருவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன்; மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாத ஒருவன் அந்தண ஸந்யாஸியாக இருந்தாலும் மேலே கூறப்பட்டவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் - என்றும், ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹய பக்தா ஜநார்தநே - ஸர்வேச்வரனின் அடியார்கள் பிறப்பிலேயே சூத்திரர்கள் என்றபோதிலும், அவர்கள் சூத்திரர்கள் அல்லர், அவர்கள் அந்தணர்களை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணப்படவேண்டும். ஆனால் ஜநார்த்தனனிடம் பக்தி அற்ற ஒருவன் எந்தப் பிறவியில் பிறந்துள்ளபோதிலும் அவன் சூத்திரனே ஆவன் - என்றும், கருட புராணம் (219-6, 7, 8, 9) - மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம் மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம் மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே அபி வர்த்ததே ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: தஸ்மை தேயம் க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹி அஹம் - என்னிடம் உள்ள பக்தி என்பது எட்டு வகைப்படும். அவையாவன - என் பக்தர்களிடம் உள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமை; எனக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்தல்; எனது சரிதங்களைக் கேட்பதில் ஆவல்; அவற்றைக் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுத்து, மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து, கண்ணீர் பெருகுதல்; தானும் ஆராதனை செய்தல்; எனது விஷயத்தில் ஆடம்பரம், டம்பம் இல்லாத தன்மை; எப்போது என்னை நினைத்தபடி இருத்தல்; என்னிடம் என்னைத் தவிர வேறு பலன் கேட்காமல் இருத்தல் - என்பதாகும். இவை யாரிடம் உள்ளனவோ அவன் மிலேச்சனாக இருந்தாலும் அவனை ஞானம் மற்றும் பக்தி கொண்ட அந்தணன் என்றும், ஸந்யாஸி என்றும், பண்டிதன் என்றும் எண்ணப்படவேண்டும்.

அவனுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யலாம். அவனிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெறலாம். என்னைப் போன்றே அவன் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவன் - என்றும், ச்வபசோபி ஹரேர் நாம யஸ்ய வாசி - என்றும், ஸ க்ருதப்ய வசாத் விநிக்கதச்சேத் குலதைவவம் மம தஸ்ய பாத தூளி: - என்றும், ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-14-16) - அநுவ்ரஜாம்யஹம் நித்யம் பூயயேத்யங்க்ரி ரேணுபி: - நான் ஸாதுக்களுடைய பாத துளிகளை எப்போதும் பின் தொடர்ந்தபடி உள்ளேன் - என்றும், யா க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யு: ஏகாந்தகதவுத்திபி: தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் - தன்னிடம் மட்டுமே மிகுந்த பக்தி கொண்டுள்ள அடியார்கள் செய்யும் ஆராதனைகள் அனைத்தையும் தனது தலையைத் தாழ்த்தி பகவான் ஏற்கிறான் - என்றும் கூறியது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்